

det vise sig, at endnu flere ville strømme til Valgurnerne end forrige Gang. Men ikke derpaa alene skal man kende, at Interessen for disse Forhold er vokset, men ogsaa derpaa, at adskillige, som tidligere stod skeptisk overfor en Lovgivning paa dette Omraade, nu ved de indvundne Erfaringer ere komne ud over Tvivlen og med Glæde hilse det Arbejde, der er gjort i saa Henseende. Derfor tror jeg, at den højtærede Minister har Ret i, at der er langt bedre Jordbund for en kirkelig Lovgivning nu, end da man for en halv Snes Aar siden første Gang søgte atter at faa Gang i dette Forhold. Jeg vil dog for mit Vedkommende føje til: bedre Jordbund for en frisindet kirkelig Lovgivning. Og den højtærede Kultusminister har ved de Forslag, der ere forelagte for dette høje Ting, og de Udtalelser, med hvilke han fremsatte Forslaget, vist, at der nu er langt bedre Jordbund for en frisindet kirkelig Lovgivning end for 10 Aar siden.

I 1903 vedtog man sammen med Loven om Menighedsraad og Loven om et kirkeligt Udvalg to andre Love, nemlig Lovene om Valgmenigheder og om Brugen af Kirker. De to sidstnævnte Love vare endelige Love, medens de to første om Menighedsraad og om et kirkeligt Udvalg vare midlertidige Love, som skulde gælde i 6 Aar. Det kirkelige Udvalg blev nedsat med det særlige Formaal at udarbejde et Udkast til en Kirkeforfatning. Det var Landstinget, der ønskede dette Udvalg nedsat og stillede det som en Betingelse for at gaa med til Menighedsraadene. Folketinget som saadant har aldrig ønsket et kirkeligt Udvalg, men det gik med til Loven om et kirkeligt Udvalg for at faa Menighedsraadene, for i det hele at komme i Gang med det kirkelige Lovgivningsarbejde, som havde ligget brak i omtrent 30 Aar. Venstres første Kultusminister, det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), der har Æren af igen at have faaet begyndt med Hensyn til den kirkelige Lovgivning, var ogsaa en Modstander af et kirkeligt Udvalg, men gik ind paa at tage det med for at faa Loven om Menighedsraad. Det synes jeg, man bør erindre sig i disse Dage, da der fra en vis Side er saa stor Iver for at fremhæve den efter min Mening imaginære Forskel mellem den Opfattelse, den nuværende Kultusminister har, og den, den daværende Kultusminister, det ærede Medlem fra Ringkøbing, har af dette Forhold.

Det ærede Medlem fra Hornslet (Povlsen) udtalte sig nærmere om dette Forhold i Gaar. Han sagde noget om, at den nuværende Kultusministers velvillige Udtalelser overfor det ærede Medlem fra Ringkøbing og hans kirkepolitiske Arbejde i Virkeligheden nærmest var et bedøvende Middel forud for en smertefuld Operation. Jeg tror, han tager fejl deri. Jeg tror, den nuværende Kultusministers anerkendende Udtalelser overfor det ærede Medlem fra Ringkøbing vare i høj Grad velmente, og jeg kunde føje til, at det bedøvende Middel havde det ærede Medlem fra Hornslet og hans Parti haft god Brug for, den Gang de fældede Menighedsraadene og bragte os paa bar Bund. Hvis de da havde haft det bedøvende Middel overfor Vælgerne ude i Landet, havde det staaet noget bedre til med deres Stilling overfor disse Forhold, end det nu i Virkeligheden gør.

Jeg skal ikke gaa nærmere ind paa dette Forhold, men blot sige, at det kirkelige Udvalg endte altsaa Løsningen af sin Opgave. Man kan være mere eller mindre tilfreds dermed, alt eftersom man ser paa den Sag, men Opgaven var løst. Det kirkelige Udvalg var fremkommet med et Forslag til en Kirkeforfatning, og der var derfor efter Venstres Mening ingen Grund til at nedsætte et Udvalg, medens vi derimod gerne vilde have Loven om Menighedsraad forlænget med de forskellige Forbedringer, som vare indførte i det Forslag, som laa paa dette høje Tings Bord i sidste ordinære Samling. Menighedsraadene havde i de forløbne 6 Aar begyndt et Arbejde, som de fleste kirkeligt interesserede Mennesker ønskede fortsat. Det lykkedes som bekendt ikke i sidste ordinære Samling at faa Loven vedtaget; vi kom, som jeg sagde før, paa bar Bund, og at man fra den Side, som bragte os paa bar Bund, var klar over det uheldige i dette Forhold, vistes tydeligt nok derved, at den radikale Kultusminister ad administrativ Vej søgte at sætte noget i Stedet for den tidligere lovbundne Ordning. At han var mindre heldig i den Henseende, skal jeg ikke komme nøjere ind paa, thi det blev fra Folketingets Side tydeligt nok givet ham til Kende ved den enstemmig her i Tinget vedtagne Dagsorden, hvor det blev udtalt, at disse Forhold skulde ordnes ved Lov. Derfor mener jeg, at man fra alle Sider maa erkende, at Menighedsraadene savnes, og at den højtærede Kultusmini-